പെറ്റമ്മ

വിദ്യാഭ്യാസജാഥാ സ്ക്രിപ്റ്റുകൾ

പെറ്റമ്മ

പഠിച്ചു വന്നാൽ

ജയിൽ

മലയാളപ്പാട്ട്

സംഘഗാനം

കേരള ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പരിഷത്ത്

വിദ്യാഭ്യാസ ജാഥ 95

'പൊതുവിദ്യാഭ്യാസം സംരക്ഷിക്കുക' എന്ന മുദ്രാവാക്യവുമായി പരിഷത്ത് സംഘടിപ്പിക്കുന്ന വിപുലമായ ജന ബോധവൽക്കരണ പരിപാടിയാണ് വിദ്യാഭ്യാസജാഥ.

കാൽനട ജാഥകളും കലാജാഥകളും ചേർന്നതാണ് വിദ്യാഭ്യാസജാഥ. നവം. 1-ന് കാസർ ഗോഡ്, വയനാട്, പത്തനംതിട്ട, തിരുവനന്തപുരം എന്നിവിടങ്ങളിൽനിന്നാരംഭിക്കുന്ന 4 ജാഥകൾ 18-ന് തൃശൂരിൽ സമാപിക്കും.

വ്യക്തികളുടെ രചനകളും കൂട്ടായ ചർച്ചകളിലൂടെ വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത സൃഷ്ടികളുമാണ് കലാപരിപാടികൾക്ക് പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

പാലക്കാട് ജില്ലയിലെ ഐ.ആർ.ടി.സി., കരിവെള്ളൂരിലെ എ.വി.സ്മാരക ഹാൾ എന്നിവിടങ്ങളിൽ നടത്തിയ കലാപരിശീലന ക്യാമ്പുകളിൽവച്ചാണ് പരിപാടികൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയത്.

പ്രസിദ്ധ നാടക പ്രവർത്തകരായ ശ്രീ.നരിപ്പറ്റ രാജു, ടി.വി.വേണുഗോപാലൻ, കരിവെള്ളൂർ മുരളി, എന്നിവരാണ് പരിപാടികൾ സംവിധാനം ചെയ്തത്. ശ്രീ.രാജശേഖരൻ, കെ.പി.രാമകൃഷ്ണൻ, മീര, ഹരി, ബാബു എന്നിവർ അവരോടൊപ്പമുണ്ട്.

കേരള ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പരിഷത്ത്

പെറ്റമ്മ (സംഗീതശില്പം)

പി.മധുസൂദനൻ

ഒരമ്മ, തൻെറ കുഞ്ഞിനെ തൊട്ടിലിൽകിടത്തി ആട്ടിയുറക്കുന്നു. പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഗാനം:

ഓമനത്തിങ്കൾക്കിടാവോ- നല്ല
കോമളത്താമരപ്പൂവോ
പൂവിൽനിറഞ്ഞ മധുവോ - പരി
പൂർണ്ണേന്ദു തൻെറ നിലാവോ....

(ഇരയിമ്മൻ തമ്പി)

രംഗം മാറുന്നു. രണ്ടുപേർ തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണം, ചോദ്യോത്തരരൂപത്തിൽ.

ഒന്നാമൻ: കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കേറ്റവുമുത്തമമായ ഭക്ഷണമേത്?.....

രണ്ടാമൻ: മുലപ്പാൽ!

ഒന്നാമൻ : കാര്യങ്ങൾ നേരെ മനസ്സിലാക്കാൻ നല്ല-
തേതു ഭാഷ?...

രണ്ടാമൻ : മാതൃഭാഷ!

മറ്റൊരാൾ പ്രവേശിച്ച്:
വിദ്യാഭ്യാസ വിചക്ഷണരെല്ലാ-
മൊരേ സ്വരത്തിൽ പറയുന്നു.

മറ്റുള്ളവർ ചേർന്ന്: എന്ത്?

അഞ്ചാമതൊരാൾ: അധ്യയനമാധ്യമം മാതൃഭാഷ; അതാ-
ണേറ്റവുമുത്തമം എന്നുമെങ്ങും!

നാലാമൻ വീണ്ടും: മലയാളത്തിൻെറ മഹാകവിയായ
വള്ളത്തോളിങ്ങനെ പാടുന്നു

മറ്റുള്ളവർ: എങ്ങനെ?

മൂന്നോ നാലോ പേർ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു സംഘം മറുപടിയായി പാടുന്നു: (ജുബ്ബായും ഷാളും ധരിച്ച് മഹാകവി രംഗത്ത്. കവി പാടുന്നത് മറ്റുള്ളവർ ഏറ്റുപാടുന്ന രീതിയിലുമാകാം.)

മറ്റുള്ള ഭാഷകൾ കേവലം ധാത്രിമാർ
മർത്ത്യന്നു പെറ്റമ്മതൻ ഭാഷതാൻ.

മർത്ത്യന്നു പെറ്റമ്മതൻ ഭാഷതാൻ

(വള്ളത്തോൾ)

ഒന്നാമൻ: അമ്മിഞ്ഞപ്പാലിനോടൊപ്പം മനസ്സിലേ-
യ്ക്കാദ്യമായെത്തുന്നതേതു ഭാഷ?

രണ്ടാമൻ: അന്തർഗ്ഗതങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തീടുവാ-
നാരു മിച്ചിക്കുന്നതേതുഭാഷ?

മൂന്നാമൻ: മാതൃഭാഷ!....

സംഘം: അതേ മാതൃഭാഷ, മാതൃ-
ഭാഷയേ നമ്മൾക്കു പെറ്റമ്മ!

നാലാമൻ: കാതുകൊടുക്കുക വീണ്ടും മഹാകവി
പാടുന്ന വാക്കുകൾക്കായി നമ്മൾ.
(വീണ്ടും കവി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. കവിയുടെ വരികൾ സംഘം ഏറ്റുപാടുന്നു)
എത്രവിദേശ ഭാഷാഭിജ്ഞനാകിലും
മർത്ത്യനു തൻഭാഷയൊന്നുകൊണ്ടേ
ശക്തിയുണ്ടായ്‌വരൂ ശക്തിമത്താകിയ
ഹൃദധികാരത്തെ വെളിപ്പെടുത്താൻ!

(വള്ളത്തോൾ)

ഒന്നാമൻ: വ്യവസായത്തിൽ, സംസ്കാരത്തിൽ
വളർച്ചനേടിയ രാഷ്ട്രങ്ങൾ
അവരുട്ടെ നേട്ടം പരിശോധിയ്ക്കൂ
ലോകചരിത്രത്താളുകളിൽ.
നേട്ടങ്ങളിലേയ്ക്കവരെ നയിക്കാൻ
തായ്‌മൊഴിയല്ലോ തുണനിന്നു!

രണ്ടാമൻ: മാതൃഭാഷയിലധ്യയനം
അതുവഴിയറിവിൻ സംവഹനം
അതാണെളുപ്പം കാര്യങ്ങൾ
അറിയാൻ പറ്റണമെന്നാകിൽ!

മൂന്നാമൻ: കാര്യങ്ങളിങ്ങനെയാണുപക്ഷേ, ചിലർ-
'ക്കിംഗ്ലീഷുമീഡിയ'മാണു പഥ്യം!
ഇംഗ്ലീഷിൽ മാത്രം പഠിക്കിലേ കുട്ടികൾ
യോഗ്യരായ്ത്തീരൂ എന്നാണു പക്ഷം!

ഒരു കുട്ടിയും അമ്മയും കൂടി പ്രവേശിക്കുന്നു. കുട്ടി കൗതുക പൂർവം ചുറ്റും നോക്കുന്നു. അവനെ ആകർഷിച്ച ഒരു കാഴ്ചയെപ്പറ്റി അവൻ അമ്മയോട്: അമ്മേ, ദേ ഒരു ആന!

അമ്മ, ശാസിക്കുന്ന സ്വരത്തിൽ: 'ആന' നല്ല. എലിഫൻറ്. ഇ-എൽ-ഇ-പി-എച്ച്-എ-എൻ-റ്റി, എലിഫൻറ്!

അഞ്ചാമൻ: ഇന്നിവർ കുട്ടികൾ! നമ്മുടെ നാടിൻ
വിധാതാക്കളായ് നാളെ മാറിടേണ്ടോർ!

ആറാമൻ: അവരറിയേണമീ നാടിനെ, നാടിൻ
ജനങ്ങളെ, ഭാഷയെ, സംസ്കൃതിയെ!

ഒന്നാമൻ: അതിനുപകരം അവരെ...
രണ്ടാമൻ: അവരെ?
ഒന്നാമൻ: കുപ്പിപ്പാലുകൊടുത്തു വളർത്തി-
ക്കൊള്ളരുതാത്തവരാക്കരുതേ!
മൂന്നാമൻ: മറുനാടൻമൊഴി മാത്രം നൽകി
മനസ്സില്ലാത്തവരാക്കരുതേ!
ഒരാൾ ഒരു സംശയം ചോദിക്കുന്നു;
അപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷു വേണ്ടെന്നാണോ?
മൂന്നാമൻ: ഇംഗ്ലീഷു വേണ്ടയെന്നാർ പറഞ്ഞു? നമ്മ-
ളെതിരല്ല ഭാഷകൾക്കൊന്നും!
മർത്ത്യൻെറ കൂട്ടായ ഉൽപന്നമാകുന്നു
ഭാഷകൾ- നമ്മൾക്കറിയാം!
ഭാഷകളേതും പഠിച്ചിടാ,മെങ്കിലും
വിസ്മരിക്കൊല്ലയീസത്യം!
രണ്ടാമൻ: എന്ത്?
മൂന്നാമൻ: മറ്റുള്ള ഭാഷകൾ കേവലം ധാത്രിമാർ
മർത്ത്യന്നു പെറ്റമ്മതൻ ഭാഷതാൻ.

(Repeats and Fades)

പഠിച്ചുവന്നാൽ

എം.എം.സചീന്ദ്രൻ

(പാടത്തുനിന്നും പണികഴിഞ്ഞു വരികയാണ് രാമൻകുട്ടി. ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉമ്മറത്തുവന്ന് ഭാര്യ പെണ്ണുക്കയെ നീട്ടിവിളിക്കുന്നു)

പെണ്ണുക്കേ... പേണ്ണുക്കേ...

രാമൻകുട്ടി: ഹാവു!.. വല്ലാത്ത ക്ഷീണം... (ഭാര്യയോട്) ആ കന്ന്ന് വെള്ളം കാട്ട്യോ....?

പെണ്ണുക്ക: വെള്ളം കാട്ടീട്ടൊക്ക്...ണ്ട്. അതിനെ ഒന്ന് പൊറത്തേയ്ക്ക് എറക്കണം. എത്ര നേരായി... ങനെ കെട്ടുംമെരട്ട് കെടക്ക്ണ്.

രാമൻകുട്ടി: നിയ്യൊര്കിണ്ണം കഞ്ഞിവെള്ളം ഇങ്ങെടുത്തോ..

പെണ്ണുക്ക: വറ്റ് ഇടണോ?

രാമൻകുട്ടി: ങ്ഹാ... രണ്ട് വറ്റും ഇട്ടോ... പള്ളേക്കാളീറ്റ് വയ്യ...

പെണ്ണുക്ക: ങനെ... അവനാൻെറ തടി നോക്കാതെ... പണി എടുക്കണോ...? വയസ്സ് ഇത്ര്യൊക്കെ ആയില്ലേ... ഇനി കൊറച്ച് അടങ്ങി ഇര്ന്നൂടേ? (അകത്തേക്ക് പോകുന്നു)

രമൻകുട്ടി: ങ്ഹും.. അടങ്ങി ഇരിക്കണം... അവസാനം.. തെക്കോട്ടെടുക്കുമ്പം... അതുവരെ ഇങ്ങനെ പണി എട്ത്തോണ്ട് കഴിയണംന്നാ... ആഗ്രഹം,.. കയ്യും കാലും പൊന്തിക്കിട്ട്ണ കാലത്തോളം ഇങ്ങന്യൊക്കെ അങ്ങട്ട് പോട്ടെ.

(പെണ്ണുക്ക കഞ്ഞിവെള്ളം കൊണ്ടുവരുന്നു. രാമൻകുട്ടി വാങ്ങിക്കുടിക്കുന്നു. കിണ്ണം തിരിച്ചെടുത്തുകൊടുത്തുകൊണ്ട്)

രാമൻകുട്ടി: നമ്മുടെ ആ... അറമാടീല് ഒരൻപതു വാഴീംകൂടി വെക്കണം. കൊറച്ച് പച്ചക്കറീം ണ്ടാക്കണം... നെല്ല് കഴിഞ്ഞകൊല്ലത്തേക്കാളും ഭേദാണ്... ചാഴിപെടാതെ കിട്ട്യാ... മതിയായിനി...

പെണ്ണുക്ക: പറമ്പ്യലെ വാഴക്ക് തോല് വെക്കണ്ടേ...

രാമൻകുട്ടി: പറഞ്ഞപോലെ അതും...ണ്ട്. ഒരാളീംകൂടി കിട്ടീര്ന്നെങ്കിൽ നന്നായിനീ... ഒറ്റയ്ക്കങ്ങട്ട് എത്ത്ണ്ല്യ.

പെണ്ണുക്ക: ഇനീപ്പോ.. കൃഷ്ണൻകുട്ടീം ണ്ടല്ലോ.. സഹായത്തിന്. ഓൻെറ ക്ലാസ്സൊക്കെ കഴിഞ്ഞില്ലേ...

രാമൻകുട്ടി: പറയുമ്പോലെ ഓനെവടെ? (അകത്തേക്ക് നോക്കി വിളിക്കുന്നു) മോനേ... കൃഷ്ണൻകുട്ടീ...

പെണ്ണുക്ക: ഓന്വടെ ഇല്യ... എന്തോ... വയനശാലേലേക്കോ മറ്റോ പോയതാണ്. പ്പം... വരും.

(കൃഷ്ണൻകുട്ടി പുറുത്തുനിന്നും കടന്നുവരുന്നു)

പെണ്ണുക്ക: ങ്ഹാ... ഓനതാ വര്ണ്ണ്ട്... പ്പംതന്നെ പറഞ്ഞ് ഏൽപിച്ചോളീ...

രാമൻകുട്ടി: മോനേ... കൃഷ്ണൻകുട്ട്യേ...

കൃഷ്ണൻ: എന്താ അച്ഛാ....

രാമൻകുട്ടി: അപ്പോ... നിന്റെ പടിത്തൊക്കെ കഴിഞ്ഞിലേ...

കൃഷ്ണൻ: കഴിഞ്ഞച്ഛാ...

രാമൻകുട്ടി: എങ്ങനെ? ജയിക്കോ...?

കൃഷ്ണൻ: ക്ലാസ് കിട്ടുംന്നാ... വിചാരിക്ക്ണത്. നന്നായി എഴ്തീട്ടുണ്ട്.

രാമൻകുട്ടി: നീയിപ്പം... എത്രാംക്ലാസിലാന്നാ പറഞ്ഞത്?

കൃഷ്ണൻ; പ്രീഡിഗ്രി അല്ലേ... അച്ഛാ കഴിഞ്ഞത്?

രാമൻകുട്ടി: ങ്ഹാ... അച്ഛനി കുന്തത്തിന്റെ പേരൊന്നും പറയാനറിയൂല... ആട്ടെ.. നീയിപ്പം എല്ലാം പഠിച്ചോ?

കൃഷ്ണൻ: അവ്ട്ന്ന് പഠിപ്പിച്ച് തന്നതൊക്കെ ശരിക്കും പഠിച്ചിട്ടുണ്ടച്ഛാ....

രാമൻകുട്ടി: നിയ്യിപ്പം വന്നത് നന്നായി.... എനിക്കൊരു സഹായം ആയല്ലോ.. പാടത്തെപ്പണിക്ക്... എനിക്കൊറ്റയ്ക്ക് ആവ്ണ്ല്യ... ഒക്കെക്കൂടി ചെയ്യാൻ. മുണ്ടകനും വെള്ളപ്പാടനും ഒക്കെ കണ്ടാ.. തിരിച്ചറിയോ നെനക്ക്? (കൃഷ്ണൻകുട്ടി അന്തിച്ചു നിൽക്കുന്നു)

രാമൻകുട്ടി: കണ്ടം കൊത്താനും വരമ്പ് മാടാനും ഒക്കെ പടിച്ചിട്ടുണ്ടാവും അല്ലേ?

(താളവട്ടം മുറുകുമ്പോൾ... കൃഷ്ണൻകുട്ടിയും രാമൻകുട്ടിയും മറയുന്നു. കോറസ് രംഗത്ത്)

മുണ്ടകൻ കണ്ടാലറിയ്യോടാ...?
മുണ്ടകൻ കണ്ടാലറിയില്ല...
പുഞ്ചയ്ക്ക് തേവാനറിയ്യോടാ...?
പുഞ്ചയ്ക്ക് തേവാനറിയില്ലാ...
ഞാറും കളയും തിരിച്ചറിയ്യോ...?
ഞാറും കെളയും തിരിച്ചറിയില്ല.
മുണ്ടു മുറിക്കിയുടുത്തേ...നിന്നെ
ഇക്കണ്ടകാലം പഠിപ്പിച്ചൂ...
എന്തുകുന്തം പഠിച്ചെന്റെ ചെക്കാ...
എന്തേ... നിന്നെപ്പഠിപ്പിച്ചൂ

(എന്തുകുന്തം...)

കണ്ടം കൊത്താനറിയ്യോടാ...?
വരമ്പ് മാടാനറിയ്യോടാ...

ആറ്റുമ്മണമ്മലെപ്പാട്ടറിയ്യോ...
വട്ടക്കളിയുടെ ചോടറിയ്യോ...
കുറുന്തോട്ടിത്തല കണ്ടറിയ്യോ?
കഞ്ഞിക്കൂർക്ക മണത്തറിയ്യോ?
നാട്ടുമരുന്നിന്റെ നേരറിയ്യോ?
നാടൻ പാട്ടിന്റെ ചൂരറിയ്യോ?

(എന്തുകുന്തം...)

(വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയവരുടെ പക്ഷത്തുനിന്നും പ്രശ്നം അവതരിപ്പിക്കുന്നു.)

ഇക്കണക്കും സയൻസും ചരിത്രവും
ഭൂമിശാസ്ത്രവും മട്ടത്രികോണവും
വിണ്ടുനീരറ്റ പാഠങ്ങളൊക്കെയും
ചുണ്ടിലേറ്റിച്ചുമന്നുകൊള്ളാം ഞങ്ങൾ
നേരെ നിങ്ങൾ തെളിക്കുന്ന പാതയിൽ
ഏറെ ദൂരം നടന്നുകൊള്ളാം ഞങ്ങൾ
ലക്ഷ്യമേതെന്നുമിടയിലൊരു താങ്ങിന്
സത്രമേതെന്നുമാരാണു പറയുക?
എത്രവാതിലിൽ മുട്ടുമ്പൊഴുള്ളിലെ
സാക്ഷ നീങ്ങുമെന്നാരാണ് പറയുക?
ഒരു പിടി സമ്പന്നരെ, മുറി-
വിജ്ഞൻമാരായ്
കോട്ടിടുവിക്കാനല്ല...
കടലലമാലകൾ പോലെ-
യിരമ്പും ചിന്തകൾ
മുറിയിലടയ്ക്കാനല്ല...
ഒരുപിടി വെള്ളക്കോളർ
ജോലിക്കാരുടെ
ശമ്പളമാർഗവുമല്ല...
വെറുതെ... വായിക്കാതെ-
വരച്ചുമറിക്കും
ഉത്തരമല്ലാ വിദ്യാഭ്യാസം.

താതെയ്യത്തെയ്യത്തെയ്യക്കം തക്കോം
തെയ്യത്തെയ്യത്തെയ്യത്തെയ്യക്കം തക്കോം

(താതെയ്യത്തെയ്യ...)

നാടറിയണം നടപ്പറിയണം
ചോടറിയണം പഠിച്ചുവന്നാൽ

(താതെയ്യത്തെയ്യ...)

തോടറിയണം പുഴയറിയണം
ചുഴിയറിയണം പഠിച്ചുവന്നാൽ

വിത്തറിയണം വിളയറിയണം
കളയറിയണം പഠിച്ചുവന്നാൽ

(താതെയ്യത്തെയ്യ...)

മണ്ണറിയണം മലയറിയണം
മഴയറിയണം പഠിച്ചുവന്നാൽ
നേരറിയണം നെറിയറിയണം
തൊഴിലറിയണം പഠിച്ചുവന്നാൽ

(താതെയ്യത്തെയ്യ...)

നാടകം

ജയിൽ

സത്യപാലൻ എൻ.കെ.

'ഗാന്ധിസദനം ഇംഗ്ലീഷ്മീഡിയം സ്കൂൾ' എന്ന ബാനർ പിടിച്ച കോറസ്. അവർ വന്നു നിരന്നുനിന്നപ്പോൾ.

ജയിലിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന സ്കൂൾ ഗേറ്റ്. അതടഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. അതിൻെറ ചെറിയ ഗേറ്റ് തുറന്ന് വാച്ചർ രംഗത്തുവരുന്നു. അകത്തുനിന്നും ഒരു സ്റ്റൂളോ, ബഞ്ചോ, കസേരയോ കൊണ്ടുവന്ന് ഗേറ്റിനടുത്തിട്ട് ഇരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഒരാളിനെക്കണ്ട് ഭവ്യതയോടെ എഴുന്നേറ്റിട്ട്

വാച്ചർ: അല്ലാ ഇതാര്? സാറെന്താ ഇങ്ങോട്ട്? സാധാരണ ഇവിടെനിന്നും മാനേജർ അങ്ങോട്ടാണല്ലോ വന്നു കാണുന്നത്.

മുൻമന്ത്രി: ഇപ്പോൾ അങ്ങനെ വീട്ടിലേക്കു വരാറില്ല. ഇപ്പോൾ ഞാൻ 'മുൻമന്ത്രി' മാത്രമല്ലേ?

വാച്ചർ: അതു നേരാ. ഇപ്പോൾ മാനേജരും എച്ച്.എമ്മും പോകുന്നതു പള്ളിക്കര സാറിൻെറ അടുത്താ. ഭരണസ്വാധീനം ഇപ്പോൾ മൂപ്പർക്കാണല്ലോ. അല്ല, സാർ എച്ച്.എം പറഞ്ഞയച്ചിട്ടുവന്നതാണോ അതോ... മാനേജരെക്കാണാനോ? രണ്ടുപേർ അവിടെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

മുൻമന്ത്രി: എന്താ ഇവിടെ വല്ല വിശേഷവുമുണ്ടോ?

വാച്ചർ: അല്ല, ഈയിടെ ഏതോ ടീച്ചർമാർ പറയുന്നതുകേട്ടു ഒമ്പതാം ക്ലാസിലെ ചില കുട്ടികൾക്ക് ടി.സി.കൊടുത്തു പറഞ്ഞുവിടുന്നൂന്ന്. അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു വല്ലതുമാണോ സാർ വന്നത്. ആവോ?

മുൻമന്ത്രി: അതേ. അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുതന്നെ.

വാച്ചർ: ഏ? സാറിൻെറ മകൾ രമ്യമോളും അതിൽ പെട്ടെന്നോ? സാറിൻെറ മോൾക്കായിരുന്നല്ലോ പല ക്ലാസിലും ഒന്നാംസ്ഥാനം? ഇവിടുന്നു വിടുന്നത് ഡിസ്റ്റിംഗ്ഷൻ കിട്ടുകയില്ലെന്നുറപ്പുള്ള കുട്ടികളെയാണല്ലോ. സാറിൻെറ മോളെങ്ങനെ അതിൽപെട്ടു?

മുൻമന്ത്രി: അതാണെനിക്കും ചോദിക്കാനുള്ളത്! എടോ ടി.സി. വാങ്ങി

പ്പോകുന്ന കുട്ടികൾക്കുപകരം ചില കുട്ടികളെ ചേർക്കാനുള്ള നീക്കവും നടക്കുന്നെന്നു കേട്ടല്ലോ. താനൊന്നും അറിഞ്ഞില്ലേ?

വാച്ചർ: അയ്യോ... അറിഞ്ഞില്ലേന്നു ചോദിച്ചാൽ... അറിഞ്ഞു. എന്നാൽ അറിഞ്ഞോന്നു ചോദിച്ചാൽ ഒട്ടില്ലതാനും.

മുൻമന്ത്രി: പേടിക്കേണ്ട. പറഞ്ഞോളൂ. താൻ പറഞ്ഞതാണെന്ന് ഞാൻ പറയില്ല.

വാച്ചർ : ഒരു വെള്ള അംബാസിഡർ സ്റ്റേറ്റ്കാർ ഇവിടെ പലവട്ടം വന്നുപോയി. ഇപ്പോഴത്തെ വകുപ്പുമന്ത്രിയുണ്ടല്ലോ? ഏത്? ആ. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മകളെയും അക്കൂട്ടത്തിൽ മറ്റു ചില വി.ഐ.പി.കളുടെ മക്കളെയും ഇവിടെ ചേർക്കാനുള്ള നീക്കങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെയാണെങ്കിൽ സൂചി കുത്താനിടവുമില്ല. ഓരോ ബഞ്ചിലും ഏഴും എട്ടും കുട്ടികൾ വീതമാ. ഏതായാലും ഇതുതന്നെ തക്കം എന്നു മാനേജരും വിചാരിച്ചു കാണും. ഒരു വെടിക്ക് രണ്ടല്ല മൂന്നു പക്ഷിയല്ലേ വീണുകിട്ടുന്നത്.

മന്ത്രി: അതെന്താടോ?

വാച്ചർ: ഡിസ്റ്റിംഗ്ഷനോ കുറഞ്ഞപക്ഷം ക്ലാസ്സോ കിട്ടുകയില്ലെന്ന് ഉറപ്പായ കുട്ടികളെ മുഴുവൻ ഇവിടെനിന്നു പറഞ്ഞുവിടുക. പകരം അവ കിട്ടുമെന്നുറപ്പുള്ള മിടുക്കരെ ചേർക്കുക. അതാണ് പദ്ധതി.

മുൻമന്ത്രി: ഓ. അപ്പോൾ എസ്.എസ്.എൽ.സി. റിസൽട്ടു വരുമ്പോൾ പത്രത്തിൽ പടംസഹിതം അച്ചടിച്ചുവരും- വെണ്ടക്ക അക്ഷരത്തിൽ-'നൂറുമേനി വിളയിച്ചവർ' 'എല്ലാം ഫസ്റ്റ് ക്ലാസുകൾ' 'ഏറ്റവുമധികം ഡിസ്റ്റിംഗ്ഷനുള്ള സ്കൂൾ' എന്നിങ്ങനെ അല്ലേ?

വാച്ചർ: അതുതന്നെ. മാത്രമല്ല സാർ, മന്ത്രിയുടെയും വി.ഐ.പികളുടെയും കുട്ടികൾ പഠിക്കുന്ന സ്കൂൾ എന്ന നിലയിൽ പേരും പെരുമയും കൂടുമല്ലോ? അപ്പോൾ അഡ്മിഷൻെറ തിരക്കും കൂടും!

മന്ത്രി: അപ്പോൾ ഇന്നുവാങ്ങുന്ന ഡോണേഷൻെറ ഇരട്ടി വാങ്ങുകയും ചെയ്യാം. അല്ലേ?

വാച്ചർ: തീർന്നില്ല. ടി.സി.കൊടുത്തുവിടുന്ന കുട്ടികളുടെ രക്ഷിതാക്കളിൽ വകതിരിവില്ലാത്ത ആരെങ്കിലും പ്രശ്നമുണ്ടാക്കിയാൽ (അല്ല സാറിൻെറ കാര്യമല്ല) അതൊക്കെ വേണ്ടപോലെ ഒതുക്കിക്കൊള്ളാമെന്ന് മന്ത്രിയും ഉദ്യോഗസ്ഥരും വാക്കു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടത്രെ.

മന്ത്രി: അപ്പോൾ ഞാനറിഞ്ഞതു ശരിതന്നെ! (വെറുപ്പോടെ) ഇവർ സ്കൂൾ എന്ന സേവനം നടത്തുന്നവരല്ല. പേരിനും പെരുമയ്ക്കും പണത്തിനുംവേണ്ടി കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഭാവി നശിപ്പിക്കുന്നവരാണ്. മനുഷ്യത്വത്തിൻെറ കണിക ഇവർക്കുണ്ടോ?

വാച്ചർ: ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ സ്കൂൾ ഈ നിലയിലാകുമോ? സാർ ചെയ്ത സഹായങ്ങൾ ഇത്രവേഗം മറക്കുമോ? സാർ ഒരിക്കൽ ഇവിടെ പ്രസംഗിച്ചില്ലേ, (പ്രസംഗമട്ടിൽ) "നല്ല വിദ്യാഭ്യാസം

സമൂഹത്തിനു നൽകുന്ന നിസ്വാർഥ സേവകർ'' എന്നൊക്കെ? ഇപ്പോൾ സേവനത്തിൻെറ തനിനിറം സാറിനു മനസ്സിലായല്ലോ!

മന്ത്രി: എനിക്കതല്ല, രമ്യമോളോടു ഞാനെന്തു പറയും! അവളെ എവിടെ ക്കൊണ്ടുപോയി ചേർക്കും? അവിടെ അമ്മയുടെ സ്ഥിതി... എന്തു സംഭവിക്കുമെന്നറിയില്ല. അതാണ് ഞാൻ രാവിലെതന്നെ ഇങ്ങുപോന്നത്.

വാച്ചർ: അതാ മാനേജരുമായി സംസാരിച്ചിരുന്നവർ മടങ്ങിയെത്തി. ഇനി സാർ പോകണം. ഇത്രകാലവും ഇവിടെപ്പഠിച്ചിട്ട് (പതുക്കെ) മോളെ ഇപ്പോൾ ടി.സി. വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോകാൻ മനസ്സില്ലെന്നു സാർ പറയണം.

(മുൻ മന്ത്രി പോകുന്നു. നേരത്തെ പോയ രണ്ടുപേർ വരുന്നു. തമ്മിൽക്കണ്ട് അഭിവാദ്യങ്ങൾ കൈമാറുന്നു)

വാച്ചർ: അല്ല, എന്തുപറഞ്ഞു? സീറ്റുറപ്പിച്ചില്ലേ?

ഒന്നാമൻ: ഏയ്! കാശെത്ര കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും രണ്ടുവർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടുമതി സീറ്റെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും മാനേജർ ഉറപ്പു പറഞ്ഞില്ല. അതെന്താ?

രണ്ടാമൻ: അതാണ് ബിസിനസ് തന്ത്രം! താനിന്ന് 15000 കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞു. അടുത്ത കൊല്ലത്തെ തിരക്കനുസരിച്ച് ഇത് 30000 ആകും അല്ലെങ്കിൽ ആക്കും. അതിനടുത്ത വർഷമോ? പണം ഓരോ വർഷവും ഇരട്ടിക്കുന്ന വേറേതു ബിസിനസ് ഉണ്ട്? പിന്നെ... താങ്കളേക്കാൾ പിടിപാടും കാശുമുള്ള ഒരു രക്ഷിതാവു വരികയാണെങ്കിൽ അയാളുടെ കുട്ടിയെ ചേർക്കുന്നതല്ലേ ഇവരുടെ ബിസിനസിന് നല്ലത്! അതാ ഉറപ്പു പറയാഞ്ഞത്.

ഒന്നാമൻ: ഓഹോ! അപ്പോൾ വല്യ സ്വാധീനമുള്ള താങ്കൾ എം.എൽ.എയുടെയുമൊക്കെ കത്തുമായി വന്നിട്ടു എന്തേ സീറ്റു തരാഞ്ഞത്?

രണ്ടാമൻ: അതൊരു ഡാവാണ്ഹേ! സീറ്റ് എനിക്കു തരും. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ വാങ്ങും. അതിനുള്ള വഴിയുണ്ട്.

വാച്ചർ: അതെ. അതാണു ശരി. കാര്യം കേൾക്കണോ? (ഒന്നാമനെ നോക്കി) സാറിങ്ങോട്ട് എറങ്ങിയപ്പം (പതുക്കെ) മാനേജര് ആ എം.എൽ. എയ്ക്ക് ഫോൺ ചെയ്തുകാണും. (മാനേജർ ഫോൺചെയ്യുന്ന മട്ടിലും ഇടയ്ക്ക് ഇരുവരോടും സംഭാഷണം ചെയ്യുന്ന മട്ടിലും പറയുന്നു).

''ഹലോ എം.എൽ.എ. സാറല്ലേ? എന്തൊക്കെയാ സാർ വിശേഷം? ഏ? ഓ. സാർ ഒരു റക്കമെൻേറഷൻ ലെറ്റർ ഇങ്ങോട്ടു കൊടുത്തുവിട്ടിരുന്നോ? അതെ. എൽ.കെ.ജി.യിൽ ചേർക്കാൻ?'' (ഫോൺ മൂടിപ്പിടിച്ച് ഇരുവരോടുമായി) കത്തുകൊടുത്ത വിവരം എം.എൽ.എ. സമ്മതിച്ചാലുടൻ പറയും. (സങ്കടമഭിനയിച്ച്) (ഫോൺചെയ്യുന്നമട്ടിൽ) ''അയ്യോ ഒറ്റ സീറ്റുപോലും ഇനി ബാക്കിയില്ലല്ലോ. അവസാനത്തേത് ഇന്നലെയാണ് തീർന്നത്. സാർ രണ്ടു ദിവസം മുമ്പേ ഒന്നു പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അതു ഞാൻ നീക്കിവച്ചേനെ. ഇനി എന്താ ചെയ്ക? (ഫോൺ എടുത്ത്

ഇരുവരോടുമായി) നിങ്ങൾക്ക് എം.എൽ.എയുടെ മേൽ നല്ല സ്വാധീനമുണ്ടെങ്കിൽ ഉടൻ എം.എൽ.എ. പറയും: 'നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചാൽ സീറ്റൊക്കെ ഉണ്ടാവും. അയാൾ ഡൊണേഷൻ ഒട്ടും കുറയാതങ്ങു തരും, പോരേ? ഒരു സീറ്റു കൊടുത്തേ പറ്റൂ. (ഇരുവരോടുമായി) ഇതു കേൾക്കുമ്പോൾ മാനേജർ സൂത്രത്തിൽ പറയും: "സാറിൻെറ കക്ഷിയാണെങ്കിൽ നമുക്ക് ഉപേക്ഷിക്കാൻ പറ്റില്ലല്ലോ. എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒരു സീറ്റ് നോക്കട്ടെ. പിന്നെ നമുക്ക് ഒരു ചെറിയ സഹായം സാർ ചെയ്തുതരണം. നമ്മുടെ സ്കൂളിൻെറ തൊട്ടടുത്ത് ഒരു പറമ്പുണ്ട്. അതുകൂടി കിട്ടിയാലേ ഇത് ഹയർസെക്കൻററി ആക്കാൻ പറ്റൂ. ചോദിക്കുന്ന വില കൊടുക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, പുള്ളി തരുന്നില്ല. സാറൊന്ന് ഇടപെട്ടു നിർബന്ധിച്ചാൽ തരും. ഇല്ലെങ്കിൽ ഒരു ചെറിയ ഭീഷണി. സർക്കാർ പൊന്നുംവിലയ്ക്കെടുത്തു കെട്ടിടം പണിയുമെന്ന്. അപ്പോൾ തരും. പിന്നേ... സാറിൻെറ കുട്ടിക്കാണിത്തവണ ക്ലാസിൽ ഫസ്റ്റ്റാങ്കെന്നു തോന്നുന്നു" (ഇരുവരോടുമായി) അങ്ങനെ സീറ്റെന്ന ഇരയിട്ടു വലിയ മീനിനെ പിടിക്കുക. അതാണു സൂത്രം. അതാണ് സ്കൂൾ ബിസിനസ്.

ഒന്നാമൻ: അമ്പട വീരാ!

രണ്ടാമൻ: എടോ. താനിവിടുത്തെ വാച്ചറാണ്. ഈ അരമന രഹസ്യമൊന്നും താൻ അങ്ങാടിയിൽ പാട്ടാക്കരുത് കേട്ടോ.

വാച്ചർ: എൻെറ സാറേ നമ്മുടെ പള്ളയ്ക്കടിക്കല്ലേ. ഇവിടുന്നു കിട്ടുന്നതു കൊണ്ട് ജീവിക്കാൻ പറ്റില്ല സാർ. നിങ്ങളെപ്പോലുള്ളവർ സഹായിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കൂടിയാ കഞ്ഞികുടിക്കുന്നത്. സാർ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കരുത്. (പറച്ചിലിൻെറ ഭാഗമായി യാചിക്കുന്ന മട്ടിൽ സ്വാഭാവികമായി കൈനീട്ടി നിൽക്കുന്നു)

രണ്ടാമൻ: (കൈപിടിച്ചു താഴ്ത്തിയിട്ട്) കുട്ടിയെ ചേർക്കാൻ വരുമ്പോഴാകട്ടെടോ. തരാം. (ഒന്നാമനോട്) താങ്കൾക്ക് കുട്ടിയെ ഇവിടെ ചേർക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആരെക്കൊണ്ടെങ്കിലും ഒന്ന് വിളിപ്പിക്ക്.

(പലതരം വാഹനങ്ങളുടെ ഹോണും ഇരമ്പലും. പല വാഹനങ്ങളിലായി കുട്ടികൾ വന്നു തുടങ്ങുകയാണ്.)

വാച്ചർ: സാറൻമാർ ഒന്നിങ്ങോട്ടു നിൽക്കണേ. ഞാനീ ഗേറ്റ് മുഴവനായിത്തുറന്നോട്ടേ. അല്ല പോകണ്ട. ഇവിടെ പഠിക്കുന്ന കുട്ടിസായ്പ്പൻമാരുടെ വരവൊന്നു കണ്ടിട്ടുപോകുന്നതു നല്ലതാ. ഇതാ ഇവിടിരിക്കാം. (ഗേറ്റ് വലിച്ചു തുറക്കുന്നു. വഴിയുടെ മധ്യത്തിൽനിന്നും വാഹനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന മട്ടിൽ)

ഓട്ടോറിക്ഷ അങ്ങോട്ട് നീക്കിനിർത്ത്. ജീപ്പ് അപ്പുറത്തു നിർത്തി കുട്ടികളെ ഇറക്കിയാൽ മതി. സ്കൂട്ടർ അവിടെത്തന്നെ നിർത്തിക്കോളൂ സൈഡാക്കി. കുട്ടികളൊക്കെ കടന്നുപൊയ്ക്കോളൂ. കൂടെ വന്നവരാരും ഉള്ളിലേക്കു വരണ്ടാ. (വാച്ചർ പുറകോട്ട് നടന്നുമറയുന്നു)

(ഒരാൾ സ്കൂട്ടറിൽ വന്നിറങ്ങുന്നു. കുട്ടിയെ ഇറക്കി ടൈ ശരിയാക്കി ഉടുപ്പു ശരിയാക്കി മുടി ഒതുക്കി പുസ്തകസഞ്ചി, വെള്ളപ്പാത്രം ഇവ പുറത്തു തൂക്കി നിർത്തുന്നു. എന്നിട്ട് കുട്ടിയുടെ പുറത്തു തട്ടിയിട്ട്)

അച്ഛൻ: മിടുക്കൻ. ഇനി നടന്നോ ക്ലാസിലേക്ക്.

ഒന്നാമൻ: (രണ്ടാമനോട്) നല്ല ഉഷാറുകുട്ടികൾ! പഠിപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇത്തരം സ്കൂളിൽത്തന്നെ പഠിപ്പിക്കണം. (അതു കേട്ടമട്ടിൽ അച്ഛൻ ചീപ്പെടുത്തു ഗമയിൽ തല ചീകി നിൽക്കുന്നു)

രണ്ടാമൻ: (ഒന്നാമനോട്) കാശു മുടക്കിയാലെന്താ, ഈ വരവിനുണ്ടല്ലോ അതിൻേറതായ ഒരു ഗമ.

(ഇതിനിടയിൽ കുട്ടിയുടെ തല മുന്നോട്ടു ചരിഞ്ഞുവരുന്നു. അച്ഛൻ പിടിച്ചു നേരെ നിർത്തുന്നു. വീണ്ടും വാടുന്നു. (ഉറങ്ങുന്ന മട്ടിൽ)

അച്ഛൻ: ഛേ! എന്താ മോനേ ഇത്? നല്ല ഉഷാർ വേണ്ടേ? മിടുക്കനായിട്ടു പൊയ്ക്കോളൂ. അച്ഛന് ഓഫീസിൽ പോകാൻ വൈകി. ഇനി ഒരു മണിക്കൂറുവേണം അവിടെത്താൻ. അച്ഛൻ പോട്ടെ?

(സ്കൂട്ടർ സ്റ്റാർട്ടു ചെയ്യുമ്പോൾ)

കുട്ടി: അച്ഛാ! ഇന്നെനിക്കു തീരെ വയ്യ അച്ഛാ.

അച്ഛൻ: (ഇറങ്ങിവന്നിട്ട്) അയ്യോ അങ്ങനെ പറയല്ലേ. എന്താ മോനു വിശക്കുന്നോ? അച്ഛൻ വല്ലതും വാങ്ങിത്തരണോ? മോനിന്നു രാവിലെ ഒന്നും കഴിച്ചില്ലേ? (ഓരോ ചോദ്യത്തിനും കുട്ടി ക്ഷീണിച്ച മട്ടിൽ തലയാട്ടുന്നു) ഇന്നുച്ചയ്ക്ക് കഴിക്കാൻ അമ്മ എന്തൊക്കെയാ തന്നയച്ചിരിക്കുന്നത്?

കുട്ടി: (അവശനായ മട്ടിൽ) ഇന്നു ബ്രഡ്ഡാ. ഇവിടെ കൈകഴുകാനും പാത്രം കഴുകാനും വെള്ളമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് എല്ലാ ക്ലാസുകാരും ഉച്ചയ്ക്ക് ബ്രഡ്ഡോ ജാമോ ഓംലെറ്റോ ഒക്കെ കൊണ്ടുവന്നാൽ മതിയെന്നാ മിസ്സി പറഞ്ഞത്. എനിക്കു ബ്രഡ്ഡു തിന്നുമ്പം ഛർദ്ദിക്കാൻ വരും (ഓക്കാനിക്കുന്നു... നെഞ്ചു തടവുന്നു.).

ഒന്നാമൻ: (രണ്ടാമനോട്) ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണോ ഇവിടുത്തെ ഏർപ്പാട്?

രണ്ടാമൻ: ഈ കാശു വാങ്ങുന്നതൊക്കെ പിന്നെ എന്തിനാ?

അച്ഛൻ: ഏ? നിങ്ങൾക്ക് കൈ കഴുകാൻപോലും വെള്ളമില്ലെന്നോ? ഓരോ ക്ലാസുകാർക്കും പ്രത്യേകം വെള്ളത്തിനുള്ള ടാപ്പും പൈപ്പുമിടാനാണെന്നു പറഞ്ഞല്ലേ ഇക്കൊല്ലമാദ്യം 500 രൂപ വച്ചു വാങ്ങിയത്? എന്നിട്ടിപ്പോഴും വെള്ളമില്ലേ? കുട്ടികളുടെ ആരോഗ്യവും സൗകര്യവും അവർക്ക് പ്രശ്നമല്ലല്ലോ.

എന്നാൽ മോന് ഞാനൊരു കാപ്പി.. അല്ല ഹോർലിക്സ് വാങ്ങിത്തരാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, കട അടുത്തെങ്ങുമല്ലല്ലോ. (വാച്ചു നോക്കി) എനിക്കാണെങ്കിൽ ഇന്ന് ഓഫീസർ വരുന്ന ദിവസമാണ്. ഇന്നെങ്കിലും നേരത്തെ എത്തണമെന്ന് കരുതിയതാ. (ദേഷ്യത്തിൽ) നിനക്കു വെള്ളം വല്ലതും വേണമായിരുന്നെങ്കിൽ രാവിലെ ട്യൂഷൻമാസ്റ്ററുടെ വീട്ടിൽവച്ചു പറയാൻ വയ്യായി

രുന്നോ? ഞാൻ വാങ്ങിച്ചു തരുമായിരുന്നല്ലോ.

കുട്ടി: രാവിലത്തെ ട്യൂഷൻ കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ക്ഷീണം തോന്നിയത്. ഏഴര മണിക്ക് നമ്മൾ പോന്നതല്ലേ? എനിക്കിനി രാവിലത്തെ ട്യൂഷൻ വേണ്ടച്ഛാ.

അച്ഛൻ: അയ്യോ, മോനങ്ങനെ പറഞ്ഞാലെങ്ങനാ? മോനൊരു ഡോക്ടറോ എഞ്ചിനീയറോ ആകണ്ടേ? പിന്നേ, ആ സാറ് അടുത്തകൊല്ലം മുതൽ തന്നെ ട്യൂഷനോടൊപ്പം കുട്ടികൾക്ക് എൻററൻസിനുള്ള കോച്ചിംഗും തുടങ്ങും. അപ്പോൾ അവിടുത്തെ ട്യൂഷൻ കളയാൻ പറ്റുമോ?

കുട്ടി: എന്നാൽ വൈകീട്ടത്തെ ട്യൂഷൻ വേണ്ടച്ഛാ. എത്ര നാളായി ഞാനൊന്നു കളിച്ചിട്ട്?

അച്ഛൻ: (പെട്ടെന്നോർത്തമട്ടിൽ) അയ്യോ! ഇന്നെന്താഴ്ചയാ? ....ഴ്ച. ഒരു ഡയറി പോക്കറ്റിൽ നിന്നെടുത്തു നോക്കുന്നു. ആ. ഇന്നു വൈകുന്നേരം മോനു കണക്കാണ്. ആ ട്യൂഷൻ വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കാനോ?

കുട്ടി: (ദേഷ്യപ്പെട്ട്) എനിക്കു വയ്യ ഇങ്ങനെ രാവിലെ ഒരിടത്തു ട്യൂഷൻ. വൈകുന്നേരം വേറൊരിടത്ത്. ഓരോ ട്യൂഷൻസാറും ഓരോന്നു പഠിക്കാനും ബുക്കുനിറയെ എഴുതാനും പറയും. ക്ലാസിലെ ടീച്ചർമാരുടെ വക വേറെ. പിന്നെ കുറെ കോച്ചിംഗും കീച്ചിംഗും ഇംപോസിഷനും കോമ്പോസിഷനും എല്ലാംകൂടി എനിക്കുവയ്യ! (തേങ്ങുന്നു)

അച്ഛൻ: അയ്യോ, ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു നിലവിളിക്കാതെ. മോനെന്താ വേണ്ടത്. ഐസ്ക്രീമോ ചോക്‌ലേറ്റോ ബബിൾഗമോ എന്തായാലും പറഞ്ഞോളൂ. അച്ഛൻ വൈകുന്നേരം കൊണ്ടുവരാം.

കുട്ടി: ഒന്നും വേണ്ട. അച്ഛൻ ഇന്നു നാലുമണിക്കുതന്നെ ഇവിടെത്തിയാൽ മതി.

അച്ഛൻ: നാലുമണിക്കെത്തണമെങ്കിൽ മൂന്നുമണിക്കേ ഞാൻ ഓഫിസിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങേണ്ടേ? ഇന്ന് ഓഫീസർ ഉള്ളതിനാൽ അങ്ങനെ മുങ്ങാൻ പറ്റില്ല. എന്നാലും ഞാനൊരു നാലര നാലേമുക്കാൽ മണിയോടെ എത്താം, പോരേ? എന്തിനാ നേരത്തെ വരണമെന്നു മോൻ പറഞ്ഞത്?

കുട്ടി: എന്നെയൊന്നു പാർക്കിലോ മൃഗശാലയിലോ കൊണ്ടുപോകണം.

അച്ഛൻ: (ഡയറി എടുത്തു പരിശോധിച്ചിട്ട്) നാളെ ഒരു പരീക്ഷയില്ലേ? പഠിക്കേണ്ടേ മോന്? അല്ലെങ്കിൽ റാങ്ക് പിന്നിലാവില്ലേ?

കുട്ടി: പിന്നിലാവട്ടെ. എന്നാലും എനിക്ക് പാർക്കിലോ മൃഗശാലയിലോ ഒന്നു പോകണം.

അച്ഛൻ: (ആലോചിച്ച്) എങ്കിൽ അച്ഛൻ ഒരു കാര്യം ചെയ്യാം മൃഗങ്ങളുടെയെല്ലാം കളർഫോട്ടോയുള്ള ഒരു ബുക്ക് ലൈബ്രറിയിലുണ്ട്. അതു ഞാൻ കൊണ്ടുവന്നുതരാം. അതിന്നു കണ്ടാൽമതി. ഇത്തവണ ആ മഞ്ജേഷിനെക്കാളും മാർക്കുവാങ്ങി മോൻ മുമ്പിലെത്തണം. അവനേക്കാൾ എന്തുകുറവാ മോനുള്ളത്?

കുട്ടി: എന്തുപറഞ്ഞാലും മഞ്ജേഷ്... കിഞ്ജേഷ്. അച്ഛാ ഞാനൊരു കാര്യം ചോദിക്കട്ടെ?

അച്ഛൻ: ആ ചോദിക്ക്. വേഗം പോകണം എനിക്ക്. അല്ലെങ്കിൽ ഇന്ന് അര ലീവ് പോയതുതന്നെ.

കുട്ടി: അച്ഛാ, നമ്മുടെ വീടിൻെറ അടുത്തുള്ള ഡോക്ടർമാമൻ അച്ഛൻെറ കൂടെപഠിച്ചതാണെന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്. നേരാണോ?

അച്ഛൻ: നേരാണോന്ന്! ഞങ്ങൾ ഒരേ ബെഞ്ചിൽ അടുത്തടുത്തിരുന്നാണ് പഠിച്ചത്.

കുട്ടി: എന്നിട്ട് അച്ഛനുമെന്താ ഡോക്ടറാകാഞ്ഞത്? വല്യ വീടു വയ്ക്കാ ഞ്ഞത്? കാറു വാങ്ങാഞ്ഞത്? അച്ഛന് ഈ പൊട്ട സ്കൂട്ടറുമാത്രം! അച്ഛൻ മണ്ടനായിരുന്നോ അച്ഛാ?

അച്ഛൻ: അതോ അത്... എന്തു പറഞ്ഞാലും നിനക്ക് ഒരു തറുതല പറച്ചില്. ഇതിനാണോടാ നിന്നെ ഇത്ര കഷ്ടപ്പെട്ടു നഗരത്തിലെ വല്യ സ്കൂളിൽ കൊണ്ടുവന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നത്? ഇതു പറയാൻ നിനക്കൊട്ടും ക്ഷീണമില്ല. പോ. പോടാ ക്ലാസിൽ (ഉന്തി വിടുന്നു. കുട്ടി ഭാരംപേറി ക്ഷീണിതനായിപ്പോകുന്നു).

ഒന്നാമൻ: ആ കുട്ടി ചോദിച്ചതിലും കാര്യമുണ്ട്. അവനോൻെറ മിടുക്കല്ലേ മക്കൾക്കുമുണ്ടാവുക?

രണ്ടാമൻ: ഇങ്ങനെയൊക്കെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ച് കുട്ടികളെ ഇത്ര ദൂരെക്കൊണ്ടു വന്ന് പഠിപ്പിക്കണോ എന്നാണ് ഞാൻ ആലോചിക്കുന്നത്.

ഒന്നാമൻ: ഞാൻ സീറ്റുറപ്പിക്കാൻവേണ്ടി കാശ് കൊടുക്കാഞ്ഞതു നന്നാ യീന്നു തോന്നുന്നു. പോകാം.

(അച്ഛൻ ഒരുനിമിഷം കുട്ടിയെ നോക്കിനിന്നിട്ടു പോകാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ കുട്ടി ഉച്ചത്തിൽ 'അച്ഛാ നിൽക്ക്' എന്നുപറഞ്ഞു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടുവ രുന്നു)

രണ്ടാമൻ: നിൽക്ക്. ആ കുട്ടിക്കെന്തോ പറ്റീന്നു തോന്നുന്നു.

അച്ഛൻ: (പോകാതെ തിരിച്ചുവന്നിട്ട്) എന്തുപറ്റി? എന്താ, പറയൂ മോനെ!

കുട്ടി: (നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട്) ഇന്നു മുഴുവൻ എനിക്ക് ക്ലാസിൽ രണ്ടു കൈയും പൊക്കി നിൽക്കേണ്ടിവരും. അല്ലെങ്കിൽ നൂറുതവണ ഏത്തം ഇടണം. പിന്നെ ഫൈനും കൊടുക്കണം. എനിക്കു വയ്യ. ഇന്നു ക്ലാസിൽ പോകാൻ.

അച്ഛൻ: എന്തിനാ മോനെ ഫൈൻ? നീയെന്തെങ്കിലും കുഴപ്പം ചെയ്തോ? വല്ല സാധനവും നശിപ്പിച്ചോ?

കുട്ടി: (ഏങ്ങലടിച്ച്) അച്ഛനോട് വർത്തമാനം പറഞ്ഞിട്ട് ഞാൻ അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ടീച്ചർ എന്നെക്കണ്ടു."Who is that fellow, Anoop?" എന്നു ടീച്ചർ ചോദിച്ചു. ഞാൻ പറഞ്ഞു: അതെൻെറ അച്ഛനാണെന്ന്. 'It is my Daddy' എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയാൻ ഞാൻ ഓർത്തില്ല. ഉടനെ ടീച്ചർ പറയുകയാണ് "You will be fined and punished" എന്ന്. അതിനുള്ള പണിഷ്മെൻറിന്നു ണ്ടാവും. കഴിഞ്ഞാഴ്ച ഒരു കുട്ടി മലയാളം പറഞ്ഞതിന് നൂറു തവണ ഏത്തം ഇടിച്ചു. ആ കുട്ടി മയങ്ങിവീണു. മൂക്കീക്കൂടി

ഒത്തിര. ചോരപോയി. ഇന്നെന്നേം അങ്ങനെ ചെയ്യിക്കും. പിന്നെ ഫൈനും കൊടുക്കണം. എനിക്കുവയ്യാ... ഇന്ന്

അച്ഛൻ: ദൈവമേ, ഇന്നു ഞാനെന്തു ചെയ്യും! കൈയിൽ കാശുമില്ലല്ലോ ഫൈനടയ്ക്കാൻ. ഈശ്വരാ (കുട്ടിയെ ചേർത്തുനിർത്തി വിഷണ്ണനായി 'സ്റ്റിൽ' ആകുന്നു)

കോറസ് വന്ന് മുമ്പിൽ ഭിത്തിപോലെ നിൽക്കുന്നു.

അനുയോജ്യമായ പശ്ചാത്തലസംഗീതം.

കോറസ്: 'രക്ഷിതാക്കളേ! നിങ്ങളും കുട്ടികളെ ഇങ്ങനെ പീഡിപ്പിക്കണോ? ബാല്യകാലം ഒന്നേയുള്ളൂ. കുട്ടിക്കൾക്ക് അത് നഷ്ടപ്പെടുത്തരുത്. കുട്ടികളെ കഷ്ടപ്പെടുത്തരുത്.'

കോറസിൽനിന്നൊരാൾ: (മുന്നോട്ടുനീങ്ങിനിന്ന്) ചുറ്റുപാടും കണ്ടും കേട്ടും കളിച്ചും ചിരിച്ചും ഭയപ്പാടില്ലാതെ ചെറുപ്പത്തിൽ സ്വയം പഠിക്കാൻ കുട്ടികൾക്ക് അവസരം നൽകുക. അപ്പോഴേ അവരുടെ ബുദ്ധി വളരൂ. മനസ്സു തെളിയൂ. നിർബന്ധിച്ചു പഠിപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് ഒരു കുട്ടിയും ബുദ്ധിശാലിയാകുകയില്ല.

മറ്റൊരാൾ (മുന്നോട്ടു നീങ്ങിനിന്ന്) എൽ.കെ.ജി.മുതൽ കുട്ടികൾക്കു നൽകുന്ന പഠനഭാരവും സമ്മർദവും താങ്ങാൻ പിഞ്ചുതലച്ചോറിന് കരുത്തില്ല. അവ തളർന്നു മുരടിക്കാതിരിക്കാൻ എന്തു ചെയ്യാം? ലോകപ്രസിദ്ധ വിദ്യാഭ്യാസ വിദഗ്ധർ പറയുന്നതു കേൾക്കൂ.

(മറിയമോണ്ടിസോറിയുടെ ചിത്രവുമായി ഒരു വനിത വന്നിട്ട്)

വനിത: "ഞാൻ മറിയ മോണ്ടിസോറി. ശിശുക്കളുടെ പഠനത്തെപ്പറ്റി ഒട്ടേറെ പഠിച്ചു. ചിന്തിച്ചു. അതിൽനിന്നെനിക്കു മനസ്സിലായ കാര്യമിതാണ്: ശിശുക്കൾക്ക് പഠനമെന്നത് രസകരമായ കളികളും പ്രവർത്തനങ്ങളുമാകണം. ആറു വയസ്സിനു മുമ്പ് കുട്ടികളെ അക്ഷരങ്ങളുടെയും അക്കങ്ങളുടെയും ഭാരം പേറിച്ച് പീഡിപ്പിക്കാതിരിക്കണം. അതിനാണ് ഞാൻ കിൻറർഗാർട്ടൻ രീതി വികസിപ്പിച്ചത്."

മറ്റൊരാൾ: പക്ഷേ, ഇന്നു നമ്മുടെ നാട്ടിലോ 'കിൻറർഗാർട്ടൻ' 'എൽ.കെ. ജി.' 'യു.കെ.ജി.' എന്നീ പേരുകളിൽ നടത്തുന്ന സ്കൂളുകളിലേക്ക് കുട്ടികളെ ടൈയിലും ഷൂസിലും കുരുക്കി പുസ്തകക്കെട്ടിൻെറ ഭാരം പേറിച്ച് പിഞ്ചിലേ വീട്ടിൽനിന്ന് പിഴുതുമാറ്റുന്നു. അവരുടെ കുട്ടിക്കളികൾ എന്നെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെടുന്നു. രക്ഷിതാക്കളുടെ പൊങ്ങച്ചവും അജ്ഞതയും മുതലെടുത്തുകൊണ്ട് പണം കൊയ്യാൻ മുക്കിനു മുക്കിനു റക്കഗ്നൈസ്ഡ് ഇംഗ്ലീഷ്മീഡിയം സ്കൂളുകൾ ചാരായക്കടകൾ പോലെ ഉയർന്നുവരുന്നു.

മറ്റൊരാൾ: ആധുനിക പ്രായോഗിക വിദ്യാഭ്യാസ ചിന്തകനായ ജോൺ ഡ്യൂയി പറയുന്നതു കേൾക്കൂ:

(മറ്റൊരാൾ ജോൺഡ്യൂയിയുടെ ചിത്രമോ വേഷമോ ധരിച്ച്)

"കുട്ടികളുടെ താത്പ,ര്യം അഭിരുചി ഇവ കണക്കിലെടുത്ത് അധ്യാപകൻ ഒരു കൂട്ടുകാരനും സഹായിയും വഴികാട്ടിയുമായി

കുട്ടിയെ സ്വയം പഠനത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നതാണ് യഥാർഥ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തനം. അങ്ങനെയുള്ള സ്കൂളിൽ പഠിച്ച കുട്ടികൾ യഥാർഥ പ്രതിഭാശാലികളും മിടുക്കരുമാകുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം മാതൃഭാഷയിലൂടെത്തന്നെ നടത്തണം. ശിക്ഷിച്ചും ശാസിച്ചും പേടിപ്പെടുത്തിയും നടത്താവുന്ന ഒന്നല്ല പഠനം.

പശ്ചാത്തലത്തിൽ വള്ളത്തോളിൻെറ കവിത മന്ത്രമധുരമായി ഉയരുന്നു

''ഏതൊരു ഭാഷയും ഏതൊരു ശാസ്ത്രവും

....

(പാട്ടിനോടൊപ്പിച്ച് കോറസ് രസകരവും സന്തോഷകരവും പ്രവർത്തനാധിഷ്ഠിതവുമായ പുതിയ അധ്യാപനത്തിൻെറ ഒരു രംഗം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. പഠനസംഘം പോകുമ്പോൾ)

ഒന്നാമൻ: എഴുന്നേറ്റ്, ചങ്ങാതീ ഞാനെൻെറ കുട്ടിയെ ഇവിടെ ചേർക്കുന്നില്ല.

രണ്ടാമൻ: നിൽക്ക് ഹേ! ഇതൊരൊറ്റപ്പെട്ട സംഭവമല്ലേ?

ഒന്നാമൻ: ഒറ്റപ്പെട്ടതല്ല. ആണെങ്കിൽത്തന്നെ ആ ഒറ്റപ്പെടുന്നത് നമ്മുടെ കുട്ടിതന്നെ ആയാലോ?

ഒന്നാമൻ: അവിടെ അതെന്താണ് ഒരു ബഹളം? (വെളിയിലേക്ക് ഇരുവരും നോക്കുന്നു)

(ഒരു സ്ത്രീ കലിതുള്ളി വരുന്നു. ഒപ്പം ഒരു പെൺകുട്ടിയും)

അമ്മ: ആരാ അങ്ങനെ നിശ്ചയിക്കാൻ. എങ്കിലതെനിക്കൊന്നറിയണമല്ലോ.

പെൺ: നിൽക്കമ്മേ! അമ്മയിപ്പം അങ്ങോട്ടു പോകണ്ട. (പിടിച്ചു വലിക്കുന്നു)

അമ്മ: നീയും വാ. (അന്യോന്യം വലിക്കുന്നു) ഇപ്പോൾത്തന്നെ പോണം. ചോദിക്കണം.

വാച്ചർ: (ഓടിവന്നിട്ട്) ഹേ! എന്താണ് ബഹളമുണ്ടാക്കുന്നത്? കുട്ടിയെ വിടൂ. മുതിർന്നവർ കുറച്ചു മാറിനിൽക്കണം. കുട്ടികൾ മാത്രം ഇപ്പോൾ കടന്നുപോയാൽ മതി.

സ്ത്രീ: താനാരാ ഇതു പറയാൻ? ഡി.എസ്.പി.യോ, അതോ ഡി.പി.ഐ.യോ? വാടി ഇങ്ങോട്ടു പോകാൻ. (പോകാൻ തുടങ്ങുന്നു)

വാച്ചർ: തടഞ്ഞുനിന്നിട്ട്! അയ്യോ ഞാനിവിടത്തെ പാവം വാച്ചറാണേ. എൻെറ കഞ്ഞീൽ പാറ്റയിടല്ലേ. ഒന്നു നിൽക്കണേ!

സ്ത്രീ: എങ്കിൽ പറ. താനിവളുടെ അച്ഛനെ കണ്ടോ?

വാച്ചർ: ഏതച്ഛനെ?

സ്ത്രീ: ഫ! ഇവൾക്ക് ഒരച്ഛനേ ഉള്ളെടോ. തനിക്കറിയില്ലേ ഈ കുട്ടിയെ?

വാച്ചർ: യൂണിഫോറം ഇട്ടുവരുമ്പോൾ എല്ലാ കുട്ടികളും ഒന്നുപോലെയാ എനിക്കു തോന്നുക. (സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയിട്ട്) അയ്യോ ഇതാരാ? രമ്യമോളല്ലേ? എന്താ കൊച്ചമ്മേ പ്രശ്നം? എനിക്ക് ആദ്യം മനസ്സിലായില്ല കേട്ടോ! സാറല്ലേ അൽപം മുമ്പിവിടെ വന്നുപോയത്?

സ്ത്രീ: എങ്ങോട്ട്?

വാച്ചർ: അങ്ങോട്ട്. (അകത്തേക്കു ചൂണ്ടി) മാനേജരെ കാണാൻ.

സ്ത്രീ: നിൻറച്ഛൻ മാത്രം പോയിട്ട് വലിയ കാര്യമില്ല. ഞാനങ്ങോട്ടു ചെല്ലാം. എനിക്കറിയാം പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ. നീ വാമോളേ!

കുട്ടി: അമ്മയിവിടെ അൽപനേരംകൂടി നിൽക്ക്. അച്ഛൻ സംസാരിച്ചിട്ടു വരട്ടെ. (പിടിച്ചു നിർത്തുന്നു)

വാച്ചർ: എന്താ കൊച്ചമ്മേ കാര്യം?

സ്ത്രീ: തന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടെന്താ പ്രയോജനം? താനല്ലല്ലോ കുട്ടിയെ ചേർത്തതും കാശുവാങ്ങിയതും ഇത്രകാലം പഠിപ്പിച്ചതും. (നടക്കുന്നു)

വാച്ചർ: അതേയതേ! ഞാനല്ല ടി.സി.കൊടുത്തുവിടുമെന്നു പറഞ്ഞതും.

സ്ത്രീ: (തിരിച്ചുവന്ന്) അപ്പോൾ താനും അതറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. എടോ എൻറ മോൾ എത്രകൊല്ലമായി ഇവിടെ പഠിക്കുന്നെന്നറിയാമോ?

വാച്ചർ: പിന്നെ! എൽ.കെ.ജി., യു.കെ.ജി മൂന്നുകൊല്ലം. പിന്നെ 9-ാം ക്ലാസുവരെ. ആകെ 11 കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു.

സ്ത്രീ: എടോ, ഇക്കാലത്തിനുള്ളിൽ എത്രയെത്ര കാശാ ഇവർ പിടുങ്ങിയതെന്നറിയാമോ? ലക്ഷക്കണക്കിനാ.

വാച്ചർ: ലക്ഷങ്ങൾക്കൊന്നിനും ഇപ്പോൾ വിലയില്ല കൊച്ചമ്മാ. ഓരോ കുട്ടിയുടെയും പക്കൽനിന്നും അങ്ങനെ വാങ്ങുന്നുണ്ടല്ലോ. നിങ്ങളുടേതു മാത്രമല്ലല്ലോ.

സ്ത്രീ: എല്ലാരേയും പോലെയാണോ ഞങ്ങൾ? എടോ ഇവടച്ഛൻ പി.റ്റി.എ പ്രസിഡൻറായതിനു ശേഷമാ ഈ സ്ഥാപനം ഇങ്ങനെ വളർന്നത്. ഈ കെട്ടിടങ്ങളും മതിലും ഗേറ്റും ഗ്രൗണ്ടും ഒക്കെയുണ്ടാക്കിയത് ഞങ്ങളുടെ കാശുകൊണ്ടാ. പോരാത്തതിന് ഞങ്ങളിറങ്ങി നാട്ടുകാരോടു സംഭാവന പിരിച്ച് പരിപാടി നടത്തിയിട്ടാ പലതും ഇവിടെ ചെയ്തത്. അന്നൊക്കെ തലേന്നും പിറ്റേന്നും ഇവർ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങുകയില്ലായിരുന്നു. എൽ.പി. യു.പി ആക്കാൻ, യു.പി. ഹൈസ്കൂളാക്കാൻ, അംഗീകാരം കിട്ടാൻ ഇവടച്ഛൻെറ ഭരണവും രാഷ്ട്രീയസ്വാധീനവും സഹായവും ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ കാണാമായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ഒക്കെ മറന്നു നന്ദികെട്ട കൂട്ടം.

വാച്ചർ: നന്ദിയല്ലല്ലോ, പണമല്ലേ ഇപ്പോൾ പ്രയോജനമുള്ളത്.

സ്ത്രീ: എനിക്കറിയാം. ഇവിടെ ചെലവാക്കിയ പണത്തിൻെറയും അധ്വാനത്തിൻെറയും പത്തിലൊന്ന് സാധാരണ ഗവ:സ്കൂളിന് ചെലവാക്കി അവിടെൻെറ മോളെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അവൾക്ക് ഡിസ്റ്റിംഗ്ഷൻ ഉറപ്പായിട്ടും കിട്ടുമായിരുന്നെടോ. അവസാനം ഞങ്ങൾക്ക് ഇങ്ങനെ വിഷമിക്കേണ്ടിയും വരില്ലായിരുന്നു. (തൊണ്ടയിടറുന്നു, മൂക്കു തുടയ്ക്കുന്നു)

വാച്ചർ: സത്യത്തിൽ ഓരോ രക്ഷിതാവും അതാ കൊച്ചമ്മേ ചെയ്യേണ്ടത്. അവനവൻെറ നാട്ടിലെ സ്കൂൾ നന്നാക്കുക. അവിടെ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുക. അതിനു പകരം വണ്ടിംകേറ്റി ഭാണ്ഡവും പേറിച്ച്... കുട്ടികൾക്കൊന്ന് ഉറക്കെച്ചിരിക്കാൻ ഇവിടെ പറ്റുമോ? പേരും പുതുമയും കേട്ട് (ചുറ്റും നോക്കി പതുക്കെ)

കുട്ടികളെ ഇവിടെ ചേർത്തു കുറച്ചു കഴിയുമ്പോഴാ രക്ഷിതാക്കൾക്കു മനസിലാകുന്നത് പിടിച്ചതു പുലിവാലാണെന്ന്. പിന്നെ വിടാനും വയ്യ... തുടർന്നു പഠിക്കാനും വയ്യാത്ത സ്ഥിതിയാവും.

സ്ത്രീ: പേരും പെരുമയും. കുട്ടികൾ മാർക്കും സമ്മാനവും വാങ്ങുന്നത് നല്ല രക്ഷിതാക്കൾ പുറത്തു പണം മുടക്കി പഠിപ്പിച്ചിട്ടാ-കലാമേളയ്ക്കായാലും കളികൾക്കായാലും.

വാച്ചർ: അടികൊള്ളാൻ ചെണ്ട... പണം വാങ്ങാൻ മാരാരും.

സ്ത്രീ: അങ്ങനെ അടികൊള്ളാൻ നിന്നുകൊടുക്കാനല്ല ഇപ്പോൾ ഞാൻ വന്നത്. ടി.സി.വാങ്ങണോ വേണ്ടയോന്ന് ഞങ്ങളാ തീരുമാനിക്കുന്നത്.

കുട്ടി: അമ്മയ്ക്കതു പറയാം. ടി.സി.വാങ്ങിപ്പോയില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ഓരോ ടീച്ചർമാരും പിന്നെ ഹെഡ്മിസ്ട്രസും ക്ലാസിൽവന്ന് എല്ലാ കുട്ടികളുടെയും മുമ്പിൽവച്ച് എന്നെ ചീത്തപറയും, കളിയാക്കും, അടിക്കും. ഒന്നിനും എത്ര എഴുതിയാലും മാർക്കും തരില്ല. അങ്ങനിനി എനിക്കിവിടെ പഠിക്കാൻ വയ്യ. ഇവിടം ജയിലിനേക്കാൾ കഷ്ടമാണ്.

സ്ത്രീ: ഒന്നു മുതൽ 7 വരെ ഏറ്റവും മുന്നിലായ നീ ഇപ്പോഴെങ്ങനെയാ പെട്ടെന്ന് പിന്നിലാവുന്നത്? നീ മോശം കുട്ടിയാണെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ടിവർ നാലിലോ ഏഴിലോ വച്ചു വിവരം പറഞ്ഞില്ല? അന്നു വിട്ടുകൂടായിരുന്നോ? രണ്ടു വർഷത്തെ കാശുകൂടി വാങ്ങിച്ചിട്ടു വിടാമെന്നുവച്ചോ? (വാച്ചറെ നോക്കി) എടോ തനിക്കറിയാമോ ഏതു ടീച്ചറാ ഇവൾക്കു ക്ലാസുപോലും കിട്ടില്ലെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചത്?

വാച്ചർ: അയ്യോ അക്കാര്യമൊന്നും എനിക്കറിയില്ലേ! (ഗേറ്റിലേക്കു നോക്കി) ഭാഗ്യം! അതാ രമ്യമോളെ പഠിപ്പിച്ച ഒരു ടീച്ചർ വരുന്നു. അങ്ങോട്ടു ചോദിച്ചാട്ടേ.

സ്ത്രീ: ടീച്ചറേ ഒന്നു നിൽക്കണേ! ഇവളെ ഓർമ്മയുണ്ടോ ടീച്ചറിന്?

ടീച്ചർ: പിന്നേ! രമ്യയെ ഞാൻ മറക്കുമോ? എൻെറ ക്ലാസിലെ നല്ല മിടുക്കരായ കുട്ടികളിലൊരാളായിരുന്നല്ലോ.

സ്ത്രീ: എന്നാലേ, ഇക്കൊല്ലം ഇവളാണത്രെ ഈ സ്കൂളിലെ ഏറ്റവും മണ്ടി.

ടീച്ചർ: ആരു പറഞ്ഞു?

സ്ത്രീ: അതാണെനിക്കും അറിയേണ്ടത്. ഇവൾ മണ്ടിയായതുകൊണ്ട് ടി.സി. തന്നുവിടാൻ പോകുന്നൂന്ന്. (കണ്ഠമിടറി) ഇത്രകാലവും ഇവിടെ പഠിച്ചിട്ട്.... ഇനി ഇവളെ എവിടെക്കൊണ്ടുപോയി പഠിപ്പിക്കും? എങ്ങനിവൾക്കു പഠിക്കാൻ കഴിയും? നിങ്ങൾക്കൊന്നും ഗുണംപിടിക്കത്തില്ല. (കണ്ണീരു തുടയ്ക്കുന്നു)

ടീച്ചർ: അയ്യോ ചേച്ചീ, ഇതൊക്കെ ഇനി എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. ഞാനീ സ്കൂളിൽനിന്നു വിട്ടുപോവുകയാണ്.

കുട്ടി: (ടീച്ചറിൻെറ കൈയിൽ പിടിച്ചിട്ട്) ടീച്ചർ എങ്ങോട്ടാ പോകുന്നത്? ഞങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും ഇഷ്ടപ്പെട്ടത് ടീച്ചറായിരുന്നു. ടീച്ചറെന്താ ഇവിടെനിന്നു പോകുന്നത്?

ടീച്ചർ: മോളേ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ലാഞ്ഞിട്ടാ ഇത്രകാലവും 600 രൂപ ശമ്പളത്തിന് ഇവിടെ ജോലി ചെയ്തത്. ദിവസം 20 രൂപ! കൂലിവേല ചെയ്താൽ നിത്യേന 50-60 രൂപ കിട്ടും. പഠിച്ചുപോയതു കൊണ്ടാ. എനിക്കേതായാലും ഗവ.സ്കൂളിൽ ജോലി കിട്ടി. ഇപ്പോഴത്തേതിൻെറ നാലിരട്ടി ശമ്പളം കിട്ടും. പിന്നെ നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള ഒന്നോ രണ്ടോ മിടുക്കർ ചിലപ്പോൾ കണ്ടേക്കും. അവരെ പീഡിപ്പിക്കാതെ പഠിപ്പിക്കാമല്ലോ.

കുട്ടി: ടീച്ചർ പോകുന്ന സ്കൂളിൽ ടീച്ചറെപ്പോലുള്ള പലരും ഉണ്ടാവില്ലേ?

ടീച്ചർ: തീർച്ചയായും.

കുട്ടി: എനിക്കുകൂടി അവിടെയെങ്ങാനും ചേരാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ജയിലിൽനിന്ന് രണ്ടുകൊല്ലമെങ്കിലും...

ടീച്ചർ: വേണ്ട മോളേ! ഇത് ഇംഗ്ലീഷ്മീഡിയമല്ലേ? മോൾ ഇവിടെത്തന്നെ തുടരാൻ നോക്ക്. അതാ മോടെച്ഛൻ വരുന്നു. ഞാൻ പോട്ടെ.

(അച്ഛൻ വിഷാദിച്ചു കടന്നുവരുന്നു. ആരെയും നോക്കുന്നില്ല. നേരെ പോയിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ)

കുട്ടി: അച്ഛാ! (അച്ഛൻ തലതാഴ്ത്തി നിൽക്കുന്നു) എന്തു പറഞ്ഞു മേഡം?

സ്ത്രീ: എന്തു പറഞ്ഞു അവർ? (ഉത്തരമില്ല.) അവരെന്തു പറഞ്ഞെന്ന്? (ഭർത്താവിനെ പിടിച്ചു കുലുക്കിയിട്ട്) അവരെന്തുപറഞ്ഞെന്ന്? (ഭാവം മാറി ദേഷ്യത്തിൽ) അവരെന്തു പറഞ്ഞാലും നടക്കാൻ പോണില്ല. (പരിഹാസത്തിൽ) അവരെന്തു പറഞ്ഞാലും നടക്കാൻ പോകുന്നില്ല. (ചിരി പൊട്ടിച്ചിരിയായി മാറുന്നു) അവരെന്തു പറഞ്ഞാലും നടക്കാൻ പോകുന്നില്ല. ഞാനല്ലേ പറഞ്ഞത്. (ചിരിച്ച് ഭ്രാന്തമായി) ഞാനല്ലേ പറഞ്ഞത്...

കുട്ടി: അമ്മേ! അമ്മയൊന്നു മിണ്ടാതിരിക്ക്. (മുറുക്കി പിടിക്കുന്നു. അമ്മ പിടിവിട്ടോടുന്നു)

അച്ഛൻ: ലക്ഷ്മീ! (അച്ഛൻ പിന്നാലെ ഓടുന്നു. കുട്ടിയും അമ്മേ എന്നു വിളിച്ച് പിന്നാലെ ഓടുന്നു).

(കോറസ് ജാഥപോലെ വന്ന് മറയായി നിൽക്കുന്നു. (ആദ്യത്തെ ഗേറ്റു പോലെ)

രഘുപതി രാഘവ... എന്ന ഗാനത്തിൻെറ ഈണമാ പശ്ചാത്തലമോ ഉയരുന്നു. ഗാന്ധിജിയുടെ വേഷമോ ഫോട്ടോയോ ധരിച്ച ഒരാൾ കടന്നുവരുന്നു)

ഗാന്ധി: (ശബ്ദം) ഓരോ മനുഷ്യശിശുവിലും ഒട്ടേറെ കഴിവുകൾ ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്. ജൻമസിദ്ധമായ ആ കഴിവുകളെ ഉണർത്തി വികസിപ്പിച്ചാലേ വിദ്യാഭ്യാസമാകൂ. ജീവിതത്തിൽ ഒട്ടും ആവശ്യമില്ലാത്ത കുറേ വിവരങ്ങൾ കാണാപ്പാഠം കുത്തിനിറയ്ക്കാനുള്ള പഴഞ്ചാക്കല്ല അവരുടെ മനസ്സ്. ഓരോ കുട്ടിയും മറ്റൊരാളിൽനിന്ന് വിഭിന്നനാണ്. അവരെ തമ്മിൽ താരതമ്യം ചെയ്യുന്നത് തെറ്റാണ്.

കുട്ടികളുടെ പഠനപുരോഗതി വിലയിരുത്തേണ്ടത് ആകെ നേടിയ മാർക്കിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല; മറിച്ച് ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ മുൻനേട്ടത്തിൽനിന്ന് എത്രമാത്രം പുരോഗമിച്ചു എന്നു നോക്കിയിട്ടാണ്. ഓരോ രക്ഷിതാവും ഓർമിച്ചിരിക്കേണ്ട

ഒരു കാര്യം ചോളവിത്തിൽനിന്നും ഗോതമ്പുണ്ടാക്കാൻ കഴിയില്ല എന്നതാണ്.

(ഭജനം പൂജനമാരാധനയും എന്ന ട്യൂൺ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ടാഗോറിൻെറ വേഷമോ ഫോട്ടോയോ ധരിച്ച ഒരാൾ വരുന്നു)

"കുട്ടികളുടെ അജ്ഞത എന്ന രോഗം മാറ്റാനുള്ള വേദനാജനകമായ ചികിത്സ നൽകുന്ന ഒരാശുപത്രിയാകരുത് വിദ്യാലയം. അവിടെ പ്രകൃതിയിൽനിന്നു പഠിക്കാനുള്ള പരിശീലനവും ആത്മപ്രകാശനത്തിനുള്ള അവസരവും ഉണ്ടാകണം. അതിലൂടെ വ്യക്തിയെ സംസ്കരിച്ച് വളർത്തുന്നതാകണം വിദ്യാഭ്യാസം."

മലയാളപ്പാട്ട്

കൊച്ചുണ്ണി മങ്കട

വർഷങ്ങൾ നാൽപതായ് കേരളസംസ്ഥാനം വന്നു പിറന്നിട്ടും- മലയാള
ഭാഷയനാഥയായാസന്നമൃത്യുവെ കാത്തുകിടക്കുന്നു.
വേണ്ട സർക്കാരിനും നാടൻധ്വരമാർക്കും നഞ്ചായിത്തീരുന്നു- നാടിൻെറ
നൻമയുമുൺമയും പാടെ മറയുന്നു നാടു നശിക്കുന്നു.
പാസ്സാക്കിയത്രെ കാൽനൂറ്റാണ്ടു മുമ്പെ നിയമം മലയാളം - ഔദ്യോഗിക-
ഭാഷയായ് പക്ഷേ ഭരിക്കുന്നതിംഗ്ലീഷാണിന്നുമറിയേണം.
ഓടുന്നതിംഗ്ലീഷിൻ പിന്നാലെ തന്തമാർ കുഞ്ഞു ജനിക്കും മുമ്പെ
സീറ്റിന്നായ്
തേടുന്നതിംഗ്ലീഷു മീഡിയത്തിൽ വാതിലെൻട്രൻസെഴുതേണ്ടേ?
തത്തമ്മേ പൂച്ച പൂച്ചയെന്ന മട്ടിലിംഗ്ലീഷു പഠിച്ചിട്ടെന്താ നേട്ടങ്ങൾ
പത്തമ്മ പത്തു ചമഞ്ഞുവന്നാലുമീ പെറ്റമ്മയാവില്ലല്ലോ.
കഷ്ടമിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കില്ലല്ലോ ബാല്യവുമില്ലാ കളിചിരിയും - സ്വാതന്ത്ര്യം
നഷ്ടമാകുന്നു വെറും യന്ത്രമായ്ത്തീർന്നു സ്വത്വം നശിക്കുന്നു.
സത്യം,സഹിഷ്ണുത,സ്നേഹം, വിശ്വാസമതെല്ലാം വരളുന്നു-സമൂഹത്തിൻ
സത്തയാം സംസ്കാരധാരയിൽ നിന്നു കുഞ്ഞുങ്ങളകലുന്നു.
മാത്രയൊന്നൊന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കു രാമചന്ദ്രൻമാർ, വിശ്വേശ്വരൻ
രവീന്ദ്രൻ
മാത്രമല്ലോട്ടോറെ പേർ പെറ്റോർ സ്വാതന്ത്ര്യസംഗരനായകൻമാർ
മാതൃഭാഷയിൽ താനല്ലൊ പഠിച്ചു വളർന്നു വലുതായി-യശോധനൻ
മാരായ് ജ്വലിപ്പു ചരിത്രത്തിന്നേടുകൾ സാക്ഷ്യമാണോർക്കേണം.
പെറ്റ തള്ളയെ മറന്നു മറ്റമ്മയിൽ സ്നേഹം ബഹുമാനം-കാപട്യം
തെറ്റാണിതുവരും പുത്തൻ തലമുറ തെറ്റിത്തെറിച്ചുപോകും
അമ്മയാം കേരള,മമ്മിഞ്ഞപ്പാൽ മലയാളമറിയേണം- കുഞ്ഞുങ്ങൾ
നമ്മുടെ മണ്ണിൻ മണവും വളക്കൂറുമേറ്റു വളരേണം.
തുഞ്ചത്തെ കാഞ്ഞിരക്കൊമ്പിൽ കിളിക്കുഞ്ഞിൻ കൊഞ്ചലറിയേണം-
മഹത്താം
കുഞ്ചൻെറ തുള്ളലിൽ തഞ്ചുന്ന ജീവിത താളമറിയേണം.
ഉന്തുന്തുന്താളെയുന്തുന്ന ചെറുശ്ശേരിച്ചന്തമറിയേണം- താരാട്ടിൻ
ചിന്തുകളോമനത്തിങ്കളിൽച്ചാർത്തുന്ന തമ്പിയെ കാണേണം.
വർഷങ്ങൾ നാൽപതായ് കേരള സംസ്ഥാനം വന്നു പിന്നിട്ടും-മലയാള
ഭാഷയനാഥയായാസന്നമൃത്യുവെ കാത്തുകിടക്കുന്നു.

സംഘഗാനം

ഒ.ടി.ഹരിദാസ്

ഒരു കരമിരുകര മതിലൊരുതിരിനാളം
പുതിയയുഗപ്പിറവിലേക്കൊരു പുതുതിരിനാളവുമായി
ഒരു ചുവടുകൾ, മറുചുവടുകൾ ഒന്നൊന്നായ് ചേരുമ്പോൾ
തരളിതമൊരു രാഗമുണർന്നൊഴുകിടുമല്ലോ?
നവഗീതം പാടിയൊന്നുചേർന്നിടുമല്ലോ...
നമ്മൾ ചേർന്നിടുമല്ലോ...

(ഒരു കര)

അറിവുകളുടെ അമൃതകുംഭമുടലേറ്റിയ വിന്ധ്യതുംഗ
ഹിമവാനും സിന്ധുഗംഗാ സമതലങ്ങളും
ഉയിരേകിയ സംസ്കൃതിയുടെ ചിറകേറിയ ഭാവനകൾ
നരജൻമചരിത്രത്തെ ജ്വലിപ്പിക്കുമ്പോൾ
വിശ്വമാനവൻെറ നെഞ്ചിലഭിമാനം പൂത്തുനിന്ന
വിപ്ലവങ്ങൾ, വിഭ്രമങ്ങൾ, പ്പടയോട്ടങ്ങൾ
അധികാര പ്രഭവമാർന്നകുടിലതകൾ കിടിലമാർന്ന
ചരിതങ്ങളിൽനിന്നിതാ പൊലിപ്പിക്കുന്നു..
പുതിയതിരിനാളങ്ങൾ

(ഒരു കര)

അറിവുകളുടെ തടവറകളിലഭയാർഥികളായ് വന്നവർ
അഭിമാനികൾ... ആശ്രിതരായ് കഴിയാനല്ലാ...
പരമോന്നത സ്വാതന്ത്ര്യം, പരനൻമ, സ്വാശ്രയവും
തകിടം മറിയുന്നതു നോക്കിയിരിക്കാനല്ലോ...
പൊരുതിക്കൊണ്ടോരോരോ ചുവടുംവെച്ചേറേണ്ടതു
പരനൻമ- അതറിയുകയീ നമ്മുടെ നീതി
നിലനിൽപിനു പൊരുതേണ്ടതു നമ്മുടെ നീതി
പാൽപായസമാക്കേണ്ടൊരു പഠനത്തെപ്പോലുമിന്നു
തലകിഴായ്നിർത്തുന്നതു നീതിയുക്തമോ?
'വിലകൊടുത്തു' വിദ്യവിറ്റു തലമുറയെച്ചെളിയിലാഴ്ത്തി
വിലയില്ലാക്കടലാസായ് മാറ്റുക വേണ്ട....
വിധികർത്താവാരെന്നു തിരിച്ചറിയൂ നാം...,
തിരിനാളം നീട്ടിനിന്നു പൊരുതിയേറു നാം...

KSSP 0742 IE D1/8 OCT'95 5K 0400 LL13/95

Pettamma ● Vidyabhyasa Jatha Scripts ● Published and Distributed By Kerala Sastra Sahithya Parishad, Thrissur ● Typesetting: KSSP DTP Systems, Kozhikode ● Printed at KTC Offset Printers, Kozhikode ● Price: Rs.4/-